

Bude jim to vždycky klapat?

**PATRICIA
SCANLAN**
VŠE PRO LÁSKU

VŠE PRO LÁSKU

PATRICIA
SCANLAN

VŠE PRO LÁSKU

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydal nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Patricia Scanlan

All rights reserved.

Z anglického originálu *Love and Marriage*
(First published by Transworld Ireland, London, 2011)

přeložila © 2013 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807617219

Máte-li štěstí, vyskytují se ve vašem životě přátelé, kteří vás znají skrz naskrz a stojí při vás v dobrém i ve zlém. Přátelé, s nimiž můžete být zcela sami sebou, sdílet s nimi radosti i strasti, smát se s nimi a vědět, že s vámi soucítí. Chápou vaše roztrpčení, když si musíte nasazovat brýle, abyste přečetli jídelníček, psát si poznámky, abyste nezapomněli, co že to máte udělat, a přestat nosit střevíce na vysokých podpatcích, protože to nestojí za ty přílišně otlačené nohy!

Považuju se za šťastlivce, protože mám tři skvělé kámošky. Kámošky, pro něž platí vše výše uvedené a ještě mnoho dalšího, jako že se mnou tráví báječné dovolené, chodí se mnou na obědy nebo jen tak na kafe a taky se mnou občas popíjejí šumivou cavu, prosecco či šampus. Mary, Yvonne a Bredě, partě z Wicku/Španělska. Dámy, tuhle knihu věnuju vám! A zvu vás na oběd. V květnu to rozjedeme!

„SRPEN JE ZAPEKLITÝ MĚSÍC“

PROLOG

CONNIE A DREW

„Dobré ráno.“

„Dobré.“

„Jak ses vyspala?“

„Báječně.“ Connie Adamsová se přitulila k Drewovi Sullivanovi a objala jej. Nechtělo se jí věřit, jak je šťastná. Probouzet se v Drewově náruči bylo skvělé. Koho by napadlo, že se znovu zamiluje po všech letech samoty, kdy se musela protloukat životem a jako osamělá matka vychovávat dceru, kterou nedávno zdárně odvedla k oltáři? A opravdu jsem zamilovaná, pomyslela si radostně. Táhlo jí na padesát, ale byla tak šťastná jako dosud nikdy v celém životě. Nová práce, nový muž: v průběhu několika týdnů po svatbě dcery se její život změnil od základů. Debbie a Bryan možná byli šťastní novomanželé, ale láska mezi ní a Drewem spíš připomínala sen. Connie s úsměvem přejela prstem po jeho zádech a pak přemístila ruku na ploché, pevné břicho. Pomalu sjela rukou níž a pohládila ho po vnitřní straně stehna.

„Ty jedna náruživko.“ Drew se k ní se širokým úsměvem otočil a přitiskl ji k sobě.

„Vy jste taky pěkný prostopášník, pane.“ Blaženě si povzdechla, protože cítila, jak v něm kypí touha.

„A co s tím uděláš?“ zašeptal kousek od jejích úst a přikryl jí dlaní ňadro.

„Tohle,“ řekla, políbila jej a přitáhla si ho k sobě ještě blíž. „A tohle...“

„Jsi moc sexy mužskej, Drewe Sullivane,“ řekla Connie o něco později; ospale se protáhla a vrhla na něj škádlivý pohled.

„Myslím, že potřebuješ brýle, ženská.“ Zasmál se a propletl své prsty s jejími; v modrých očích mu pobaveně zajiskřilo.

„Neupejpej se a přijmi chválu,“ odpověděla.

„Vy jste taky kočka, paní Adamsová.“

„Za tohle jste si vysloužil snídani, pane Sullivane.“ Natáhla se k němu a dala mu pusy. „Dáš si vajíčka se slaninou?“

„Dal bych si tebe.“ Popadl ji a znovu ji políbil.

„Musíme s tím přestat,“ zasmála se, když se zas mohla nadechnout. „Vsa-dím se, že máme víc sexu než naše děti.“

„Doháníme to, co jsme zmeškali.“ Sevřel ji v objetí.

„Jsem opravdu šťastná, moc.“ Přitulila se k němu.

„Já taky,“ řekl ochraptěle. „Nečekal jsem, že mě něco takového potká. Asi si toho právě proto cením – jsem s tebou moc rád, Connie.“

„Já jsem s tebou taky ráda. Chtěla bych o nás říct Debbie – souhlasíš?“

„Jasně, rád bych ji poznal. I já bych to rád pověděl svým děvčatům. Škoda že žijí v Americe. V neděli jim budu volat.“

„Co kdybych pozvala Debbie a Bryana někdy v neděli na oběd?“

„Na oběd přijdu, jen pokud budou na jídelním lístku tvé skvělé pečené brambory.“ Drew ji políbil na čelo a odhrnul příkrývku. „Musím do práce, nemám celé dopoledne volno jako někteří lidé.“

„Já vím, užívám si to! Tu novou práci na částečný úvazek miluju, mám teď spoustu času pro sebe.“ Connie na sebe hodila župan. „Jdi se osprchovat a já ti zatím přichystám snídani.“

„Ano, šéfová.“ Drew vběhl do koupelny vedle ložnice a o chvíli později slyšela, jak ve sprše pouští vodu a píská si.

Zatímco na pánvi opékala slaninu a pak na ni rozklepla vejce, přemítala, jak ji nesmírně uspokojuje vědomí toho, že je s ní Drew šťastný. Když se jí před všemi těmi lety rozpadlo manželství s Barrym, ztratila všechnu sebe-důvěru. Byl ke konci tak utrápený a ona si vyčítala, že je špatnou manželkou, ne dost sexy, ne dost štíhlá nebo zajímavá natolik, aby ho život s ní těšil. Trvalo jí dlouho, než si uvědomila, že se na tom z velké části podílel i on svou nezralostí. Nechtěl nést odpovědnost za manželku a dítě a nemohla to změnit, ani kdyby se rozkrájela.

Ale Drewa opravdu těšilo s ní být, byl s ní právě tak šťastný jako ona s ním, a to ji naplňovalo velkou radostí. Prostřela stůl venku na verandě. Bylo krásné ráno, obloha jasná a kobaltově modrá. Sluníčko ještě pořád hrálo, přestože se už objevily první váhavé a vlídné známky podzimu. Na jeřábu dozrály červené plody, jasné znamení toho, že léto pomalu končí. Večery se krátily; touhle dobou se obvykle bála nástupu zimy a tmavých osamělých večerů. Teď se těšila, že budou s Drewem za bouřlivých zimních dnů chodit na dlouhé procházky, dívat se, jak nad mořem zapadá slunce, popíjet kávu v kavárničkách u pobřeží, tulit se k sobě u hořícího krbu a pít víno při mihotavém světle svíček.

Tak moc se to lišilo od všech těch předchozích let; je toho tolik, na co se můžu těšit, pomyslela si Connie radostně, zatímco Drew hlučně scházel ze schodů. Při pohledu na něj, vysokého a štíhlého v džínách a hnědé košili, jí plesalo srdce. Život ještě nikdy nebyl tak fajn, pomyslela si, a zatímco si odnášeli talíře k venkovnímu stolu, aby si tam v zahrádce plné květin společně vychutnali snídani, odříkala v duchu děkovnou modlitbu.

BARRY, AIMEE A MELISSA

Barry Adams ležel vedle manželky a čekal, až se rozdrnčí budík. Oba spali špatně. Aimee večer trápilo pálení žáhy, pořád sebou házela a otáčela se z boku na bok. Nakonec se musela vyzvracet. Spala neklidně, ale Barry ne a ne usnout. Jeho žena se čím dál víc stresovala kvůli jejich dceři Melisse i tomu, co ji v budoucnu čeká ohledně nových plánů v cateringové firmě. I kdyby to nové dítě chtěla, měla by to těžké, pomyslel si sklíčeně, ale být nechtěně těhotná pro ni představovalo přílišné břímě. A on se nechoval zrovna vstřícně. Do jeho letargického rozpoložení se vkrádala provinilost – opravdu na ni kvůli tomu dítěti tlačil. Víceméně jí řekl, že pokud si je nenechá, bude s manželstvím konec. Jaká je tohle opora?

Když před všemi těmi lety odešel od Connie a Debbie, sužovaly ho výčitky svědomí, ale ne tolik, aby se vrátil. Vztah se starší dcerou si zničil. A teď ničil i vztah se svou druhou manželkou. Pokud se jejich manželství rozpadne – a pod tíhou zášti a zlosti, kterou v sobě Aimee nosila, k tomu nejspíš dojde –, bude to jeho vina. Dal jí ultimátum. Aimee měla pravdu, byl právě tak zlý jako její otec s tím svým diktováním a poučováním. Na srovnání s Kenem Davenportem rozhodně nebyl pyšný. To obvinění se ho bolestně dotklo.

Ale co dítě, přemítal, plný úzkosti a se staženými útroby. Aimee nosila pod srdcem jejich dítě a navzdory všemu, co se teď dělo, tohle dítě *chtěl*. Možná si chtěl očistit svědomí poté, co byl mizerným otcem Debbie, nebo si přál mít někoho, kdo ho bude milovat tak jako Aimee nikdy ne. Zničehonic si vybavil dávno zapomenutou hádku s Connie. „Já! Já! Já! Na nic jiného nemyslíš: jen na sebe. Všechno se pořád musí točit jen kolem tebe, Barry, kolem toho, co *chceš*, co *cítíš*. Přece nejsi na světě sám...“ křičela na něj zoufale. Krátce poté od nich odešel.

Tma na nebi se pomalu začínala prosvětlovat a Aimee se vedle něj zavrtěla. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ne, je mi mizerně. Jsem úplně vyřízená,“ zamumlala.

„Aimee, pokud chceš jít na potrat, nebudu ti bránit. Udělej, co považuješ za nejlepší. Jestli chceš, půjdu tam s tebou,“ dodal s těžkým srdcem. Tím, že upřednostnil Aimee a nabídl jí podporu, zradil jejich dítě. A to bylo něco, s čím bude muset žít až do konce svých dnů.

Slyšel, jak se manželka hlasitě nadechla. „Myslíš to vážně?“ Zjevně ji ohromil.

„Ano, Aimee, je to na tobě. Budu stát při tobě, ať už se rozhodneš jakkoli. Promiň, že jsem se choval tak... necitlivě a panovačně.“ Snažil se udržet neutrální tón. Cítil se vyčerpaně, rozervaně, otrěseně; svářila se v něm celá řada emocí.

A pak k němu pod přikrývkou natáhla ruku a vložila svou dlaň do jeho. Automaticky ji stiskl a ona mu stisk oplatila. Leželi tam mlčky vedle sebe, zatímco nebe bledlo úsvitem a začínal nový den.

Aimee se posadila na okraj vany a zhluboka dýchala. Měla za sebou pět minut úporného zvracení. Slyšela, jak v koupelně vedle ložnice teče proudem voda; Barry se sprchoval. Chvilku si nebyla tak docela jistá, jestli se jí to nezdá. *Nepředstavovala* si jen, že slyší Barryho, jak říká, že může jít na potrat a on tam půjde s ní, kdyby chtěla? Co způsobilo takový seizmický posun? Až dosud neoblomně trval na tom, že si to dítě musí nechat. Hrozně se na ni zlobil, protože dokonce uvažovala o tom, že půjde na potrat a jemu o těhotenství nic neřekne. Napřímila se a přejela si rukou po bříše. Ještě pořád bylo ploché, nerýsovala se na něm žádná oblina, pás se jí zatím nerozšiřoval. Jediná změna se týkala prsou: měla je rozbolavělé a citlivé, podprsenka ji tísnila, jak se její malá svěží ňadra nalávala. Podruhé v životě se mi ve výstřihu něco rýsuje, pomyslela si trpce; hedvábná noční košilka se nahoře vzdouvala. Bylo by tak snadné ukončit to těhotenství. Mohla by navykládat Melisse a rodičům, že potratila samovolně. Nikdo by nevěděl, jak se ve skutečnosti věci mají, a měla by mnohem snazší život. Nečekaná příležitost budovat novou cateringovou společnost byla už teď mnohem těžší, než předpokládala; ekonomikou zmítala recese. Její potenciální klientela se den za dnem zužovala, protože bankéři, investoři, stavitelé a bohatí podnikatelé zjišťovali, že se jejich jmění smršťuje – a někteří své finance ukládali jinde, přelévají je pryč ze země.

V době, kdy přijala nabídku podnikatele Rogera O'Learyho, aby založila firmu Hibernský sen, se ekonomice vedlo dobře; krátce předtím zajistila svatební hostinu pro jeho dceru, která stála hodně přes milion eur. Pro něj ani pro jeho další hosty z řad multimilionářů tehdy peníze nehrály žádnou roli. Jenže pak se bankovní systém zhroutil a Anglo Bank se položila vinou chamtivého, hrabivého a amorálního chování vysoce postavených bankéřů, ale taky kvůli auditorům a dalším lidem, kteří měli zajistit dohled nad financemi a jejich regulaci, ale neodváděli řádnou práci. Irsko naplno zasáhla celosvětová krize a podmínky pro zakládání firmy, závislé na bohatých klientech, se za této situace úplně změnily.

A potom tu byla Melissa. Přestože o tom její dcera ještě nevěděla, Aimee jí už domluvila návštěvu u lékařky, aby ji poslala na vyšetření k odborníkovi na poruchy příjmu potravy. Aspoň že v téhle věci s Barrym dokázali odložit nehody a zaujmout jednotný postoj k Melissinu odhodlání vrhnout se střemhlav do spárů anorexie. Aimee vhrkly do očí slzy. Jaké pokroucené představy si její dítě vzalo do hlavy, když se ze vcelku šťastné a veselé teenagerky stala tajněšťkářská a nevyzpytatelná dívka, která lže a odmítá poslouchat rozumné rady?

S Barrym dávali Melisse všechno, co chtěla. Proč vykročila tím sebezáhubným směrem, který jejich rodinu ničil a trhal ji na kusy? Možná na to lékaři dokážou vrhnout trochu světla. Aimee si zhluboka povzdechla; tohle bylo rozhodně nejtěžší a nejsložitější období jejího života. Ještě že se nad tím Barry *konečně* zamyslel a došlo mu, v jak problematické situaci se ocitla. Dal jí znovu prostor, aby se při rozhodování mohla zařídit podle sebe. Stal se zase tím mužem, za něhož se provdala. Takovým, co je jí oporou, vychází jí vstříc a jedná s ní jako se sobě rovnou.

Už na ni nedoléhala taková tíže. Její manželství se nezhroutí, jak se až dosud obávala. Nějak se těmi strastmi prokousali a podařilo se jim odrazit ode dna. Cítila nesmírnou úlevu. I kdyby se rozešli nebo dokonce rozvedli, zvládla by to s hlavou hrdě zvednutou, ale opravdu si oddechla, že nic takového prozatím nehrozí. Potřebovala Barryho. Potřebovala být obklopena rodinou. Čekaly ji tuhé boje a těžké rozhodování. Nechtěla být na všechny ty náročné úkoly sama.

Prošla chodbou zpátky do ložnice. Když vešla, její manžel byl už téměř oblečený; stál k ní otočený zády a vázal si kravatu. Přes záclony se dovnitř linuly paprsky ranního slunce a Aimee si trochu polekaně všimla, že Barry začíná mít vlasy na spáncích úplně prošedivělé. Vypadal stísněně, unaveně. Cítila, jak jhne. Ani on to v předchozích týdnech neměl snadné; chovala se k němu příšerně. „Barry, díky za to, cos pro mě udělal. Jen jsem ti tohle chtěla říct. Ani nevíš, jak moc to pro mě znamená,“ řekla tiše.

„V pořádku, Aimee. Dělej, co musíš. Dej mi vědět, jestli potřebuješ, abych tam s tebou šel. Řeknu Stephanii, ať mi předělá harmonogram.“ Oblékl si sako a otočil se k ní.

„Dobře,“ souhlasila. „Zavolám ti.“

Jejich pohledy se setkaly. „Nechci, abys mě nenáviděl, Barry,“ zašeptala prosebně.

„Necítím nenávisť, Aimee,“ odpověděl. „Kdybych ji cítil, neřekl bych ti ráno to, co jsem řekl.“ Rozevřel náruč a ona se k němu přitiskla; stáli tam spolu ve vzájemném objetí, které působilo jako balzám na jejich zjitřené duše.

Melissa, oblečená do nenáviděné školní uniformy v zelené a černé barvě, se na sebe podívala a úžasem jí poklesla čelist. Všechno na ní *viselo*. Sukně jí sklouzla na boky a blůza vypadala jako stan. „Jo! Jo! Jo!“ Nadšeně máchala pěstí ve vzduchu. Všechny ty dny, kdy se jí žaludek svíral hladem, bolela jí hlava a padala únavou a slabostí, se vyplatily; opravdu to stálo za to. Protože v tuhle chvíli, v tomhle nádherném vítězoslavném okamžiku, byla tak šťastná jako dosud nikdy v celém životě. Tohle hrozné, příšerné léto, nejhorší, jaké kdy zažila, skončilo a byla skoro o třináct kilo lehčí.

Plácla sebou na postel a začala si vymačkávat uhrík, který jí otravně vyrašil po straně nosu. Jak typické, když zase v pondělí začíná škola a s většinou spolužaček se tři měsíce neviděla. Za tu dobu se toho stalo tolik. Její nevlastní sestra Debbie se vdávala a právě při její svatbě nastal ten zlom v Melissině životě. *Kdo je tahle tlustoška?* Ještě i teď, když zhubla o třináct kilo, měla slova té nepříjemné podnapilé holky sílu ji bolestně zraňovat. Ale aspoň jí to konečně přimělo něco s tím udělat; po celé léto dodržovala *fakt přisnou* dietu. Hodlala být hubená, aby ji už nikdo nemohl takhle tupit a ten nechutný kluk, Thomas, jí už víckrát nemohl udělat tu příšernou věc. Melissa se při té vzpomínce zachmuřila a radši ji rychle vypudila z hlavy. Bude prostě hubená, to je ta správná cesta ke štěstí.

Kéž by se takhle dobře vyvíjelo i všechno ostatní v jejím životě. Melissa si sklíčeně povzdechla. Její máma nechtěně otěhotněla a snažila se založit nějakou novou firmu, což jí zabíralo všechn čas. Táta měl spoustu starostí kvůli hospodářské recesi a nějakému chlápku jménem Jeremy, kterému se nemohl dovolat ohledně jakési investice, co s ním udělal. Od té doby, co se vrátili z dovolené na jihu Francie, bylo u nich doma pořádné dusno.

Nikdy by si nepomyslela, že tohle řekne, ale svým způsobem ji docela těšilo, že zase začíná škola. Ale v téhle uniformě tam nemohla; musela si pořídit novou. Taková otrava! Popadla svůj iPhone a zadala mámino číslo; napůl čekala, že se dovolá do hlasové schránky, ale Aimee se ozvala skoro okamžitě a Melissa poznala podle hluku v pozadí, že je buď v nějakém hotelu, nebo venku.

„Ano, Melisso, co se děje?“ zeptala se máma; znělo to ostražitě.

„Kde seš?“

„V Merrionu. Za pět minut se mám s někým sejít, takže jestli ho uvidím přicházet, budu muset končit.“

„Mami, v pondělí začíná škola, tak jsem si zkusila oblíknout uniformu a je mi hrozně velká. Musím si koupit novou.“

„Prokristapána!“ Aimee nedokázala skrýt podráždění. „Na poslední chvíli, klasika!“

„Promiň, mami.“

„Budu doma kolem druhé – potřebuješ, abych tam šla s tebou, nebo to zvládneš sama?“

„Zvládnou to sama, mami. Požádám Sáru, ať jde se mnou.“ Melissa zvedla nohy, roztáhla je a začala si protahovat svaly, než se pustí do šlapání na rotopedu. Nemělo smysl radikálně hubnout a pak vypadat ochable.

„Fajn, v mé černé kabelce Prada jsou nějaké padesátieurovky – vem si kolik potřebuješ. Tak zatím, jo? Snídala jsi?“

„Jo,“ zalhala Melissa.

„A nezapomeň si něco vzít k obědu. V ledničce je organický uzený losos, a taky si vem nějaké ovoce.“

„Ano, mami.“ Melissa obrátila oči v sloup.

„Musím jít, ten člověk, co s ním mám jednání, už přichází. Měj se.“

„Ahoj, mami. Doufám, že to jednání půjde dobře.“

„Díky, zlato. Ahoj.“

Její telefon ztichl a Melissa věděla, že máma svůj mobil vypnula, protože musí řešit mnohem důležitější věci. Ale kdyby jí to s tím podnikáním vyšlo, existovala určitá naděje, že by Melissa mohla dostat koně. No nebylo by to senzační? Od té doby, co ji Connie, bývalá manželka jejího táty, vzala do stáje Drewa Sullivana, aby se mohla podívat na to nové rozkošné hříbě, klisničku Frisky, si *toužebně* přála mít vlastního koně, aby ho mohla mít ráda a starat se o něj.

Rodiče jí slíbili, že když bude pořádně a zdravě jíst a půjde jí to ve škole, budou o tom uvažovat. Dám si k obědu kousek uzeného lososa a půl banánu, rozhodla se. Snídani koneckonců vynechala, takže tím nějaké kalorie ušetřila. Najednou ji přemohla únava. Nápor adrenalinu, který pocítila, když uviděla, jak na ní visí uniforma, už pominul; zase se jí zmocňovala malátnost. Její tělo se domáhalo jídla.

Vysoukala se z postele a sešla v jejich bytě do blyštivé kuchyně s bílými a chromovanými povrchy. Zapnula varnou konvici, stříkla do hrnku trochu citronové šťávy, zalila ji vařící vodou a šla se posadit ke kulatému keramickému stolku na balkonu, táhnoucím se podél jejich bytu. S nesmírnou radostí si představovala, jak se budou tvářit ta káča Nolanka a Niamh Samsonová, dvě nejprotivnější holky z její třídy, až ji v pondělí ráno uvidí, o třináct kilo lehčí a potenciální majitelku vlastního koně. Vloni touhle dobou byla příšerně vynervovaná z toho, že nastupuje do nové školy, a navíc byla tlustá. Teď je to rozhodně mnohem lepší, usoudila Melissa, zatímco popíjela horký nápoj a dívala se, jak se nějaký vlečný člun blíží k velké nákladní lodi, plující přes sluncem pozlacené moře k Dublinské zátocě.

BRYAN A DEBBIE

Mark Brody vyběhl zvednutím rukou přítomné, aby se ztišili, a Bryan se zachvěl. Při pohledu na strohý výraz nadřízeného, který se chystal něco jim sdělit, se ho zmocňovala neblahá předtucha. Zasedací sál byl natřískaný, shromáždili se tam prakticky všichni zaměstnanci a znepokojeně čekali, co se bude dít. Nervózní hovor ustal a rozhostilo se ticho.

„Přátelé, snažili jsme se tento okamžik oddálit, jak jen to šlo, ale vzhledem k současnému stavu ekonomiky a zhoršující se situaci v komerčním sektoru musíme podniknout radikální kroky pro udržení životaschopnosti naší společnosti. Musím vám oznámit, že jsme se po důkladném zvážení rozhodli snížit stav zaměstnanců. Budeme se přitom řídit zákonnými předpisy. Také vám bohužel musím oznámit, že pro třetinu zbývajících personálu začne za dva týdny platit třídní pracovní týden. Ty, jichž se tato politováníhodná opatření budou týkat, o tom uvědomí personální oddělení. Nám ostatním bude začátkem příštího měsíce paušálně snížen plat o deset procent. Mrzí mě, že vám musím tohle říkat, usilovně jsme se snažili vyhnout se tomu, ale za daných okolností a současných tržních podmínek je to nevyhnutelné. Děkuju za vaši pozornost.“

V sále se rozhostilo ohromené ticho; dav se rozestupoval jako Rudé moře, aby ten člověk mohl vyjít ven.

„*To snad ne!*“

„*Já se picnu!*“

„*Prokristapána, třídní pracovní týden! Jak asi tak utáhnu hypotéku...*“

„*O deset procent míň? Už teď sotva vyjdu s tím, co dostávám. Proč si ti parchanti ve vedení neseberou aspoň patnáct?*“

„*Je pátek – kdo jde do hospody?*“

Bryan omámeně poslouchal změř hlasů kolem sebe. Propouštění, třídní pracovní týden, desetiprocentní snížení platu. S Debbie byli zadlužení až po uši, stěží se drželi nad vodou. Tohle je úplně odrovná.

Po té epizodce, kdy to na mejdanu u Kevina Devlina přehnal s pitím a drogami a museli mu pak na pohotovosti vypumpovat žaludek, to mezi nimi pořádně skřípalo. Debbie s ním skoro nemluvila. Sex nepřicházel v úvahu. Tolik k lásce a manželství. Posvatební blaho se nekonalo, spíš se jim vyhnulo obloukem. Kdyby se ne vzali a neuvázali si kolem krku ten balvan

hypotéky, mohli být v pohodě. Nájmy teď klesly až na dno – mohli bydlet v nějakém senzačním bytě bez jakýchkoli závazků. Za tohle všechno může její matka, pomyslel si našťavaně Bryan. Connie do nich v jednom kuse ryla, ať si pořídí domek. Krucinálfagot, byla to její vina. Nemohl tu ženskou vystát. Věděl, že se na něj dívá spatra. Bylo mu to úplně jasné: myslela si, že není pro Debbie dost dobrý. Ne že by někdy něco řekla, ani nemusela, úplně to z ní čišelo.

Kdybych tak mohl jít na flám, blesklo mu toužebně hlavou. Dal by si lajnu koksu, ale měl ještě v čerstvé paměti ten příšerný zážitek z pohotovosti. Jerry Fitzgerald, i přes své opálení zbledlý, ho popadl za paži.

„Já nejspíš poletím, kámo. Tobě možná dají ten třídní tejden, ale já to mám spočítaný. Přišel jsem až po tobě. To je konec našeho baráku. Lisa ze svýho platu hypotéku splácet nemůže, po všech těch škrtech a srážkách z něj moc nezbude. Pojdme se ožrat.“ Jeho kolega měl od úleku a strachu na krajíčku.

„Probůh, to by bylo tvrdý – máte dvě děcka.“ Bryan na Jerryho vyděšeně zíral. Realita toho, co se děje, na něj najednou dopadla jako rána kladivem. Cítil, jak se mu stáhl žaludek a po těle mu vyrazil studený pot. Vídal to ve zprávách, rozhovory s lidmi, které propustili z nějaké fabriky. Viděl, jak chlapi stejně staří jako on a s vyšší kvalifikací stojí ve frontě na podporu v nezaměstnanosti. Teď se do těch statistik, co komentátoři v jednom kuse omílají, možná zařadí i on. „Co budeš dělat?“ Slyšel Jerryho automatickou odpověď; jeho hlas zněl divně a cize, jako kdyby přicházel z dálky.

„Buď čekat, až se někde uvolní byt pro sociálně slabé, pronajmout si nějaký krcálek, nebo emigrovat... nevím. Pojdme pryč.“ Jerry byl v obličejí bílý jako duch.

„Už mám až po krk týhle země a všech těch chamtivejch prevítů, co si při podivnejch bankovních operacích mastěj vlastní kapsy a klidně jim to prochází. Jestli s tím Debbie bude souhlasit, myslím, že to tady taky zabalíme a zkusíme to jinde,“ soptil Bryan, zatímco za svým kolegou vycházel z místnosti s vědomím toho, že se jeho životní styl tak či onak změní ještě radikálněji než dosud.

„A budu moc ráda, když se s Drewem seznámíš, zlato. Co kdybychom se zkusili domluvit, až někdy budete mít s Bryanem volno, a můžu třeba pro nás všechny uvařit oběd?“ navrhla po telefonu zvesela Connie.

Debbie Kinsellové došlo, co jí máma sděluje, a vykulila oči. Connie jí právě zavolala, aby jí pověděla, že s někým chodí – vlastně použila slovo „vztah“. Vyloženě *kypěla* štěstím... Debbie nemohla přijít na žádné slovo, které by lépe vystihovalo matčinu radost ze života.

„Spíš s ním?“ Nedokázala potlačit zvědavost.

„Debbie!“ vykřikla Connie se smíchem. „Co je tohle za otázku pro tvou mámu?“

„Takže jo?“ naléhala Debbie.

„Tohle po telefonu probírat nebudu! Chceš se zítra sejít na kafe? Můžu sednout na vlak a přijet ti naproti. Dalkey nebo Kiliney? Vyber si,“ řekla Connie v dobrém rozmaru.

„Fajn, platí. Tak v Dalkey. Co třeba zajít na oběd? O půl druhé?“ souhlasila Debbie, celá napjatá, co jí máma poví o tom novém mužském ve svém životě.

„Bezva, jsem ráda, že se uvidíme, holčičko. Budu se těšit.“

„Já taky, mami. Ahoj.“ Debbie ukončila hovor a ze zvyku se podívala k prosklené kanceláři Judith Baxterové. Kdyby tam seděla její šéfová, rozhodně by si v pracovní době s mámou telefonovat nemohla. Judith byla tyranka a účetnímu oddělení velké nadnárodní pojišťovny, kde Debbie pracovala, vládla železnou rukou.

Naštěstí pro Debbie se Judith zotavovala po těžké autonehodě a předpokládalo se, že bude trvat ještě několik dalších týdnů, než se vrátí do práce. Debbie toho měla dost i bez toho, aby se musela bát své despotické šéfky. Před svatbou ji Judith celý rok vyloženě šikanovala, dělala jí ze života peklo. Teď, když se šéfová zpříma postavila a řekla jí, že její jednání považuje za šikanu, bude zajímavé sledovat, jestli se Juditin postoj k ní po návratu do práce změní. Debbie v to upřímně doufala: kdyby se do ní Judith dál navážela, musela by to ohlásit na personálním oddělení, a tomu by se opravdu ráda vyhnula. Nepřála si žádné konflikty, chtěla jen v klidu dělat svou práci a na konci týdne dostat zapláceno, aby se mohla snažit o snížení té hromady dluhů, v níž uvízli, protože si vzali hypotéku a pořádně se rozšoupli při svatbě a líbáncích.

Z jejího počítače se ozvalo cinknutí a s překvapením zjistila, že jí přišel e-mail od Bryana. Chvilí přemítala, prsty zvednuté nad klávesnicí. Možná chtěl navrhnout, ať si zajdou na večeři. Měli by vyvinout nějaké úsilí, překonat negativní pocity a znovu se smířit. Jenže to se snáz říká, než dělá, pomyslela si Debbie zasmušile, když otvírala zprávu.

Zavolej mi, jestli můžeš. Ohledně práce. B.

Po přečtení e-mailu od manžela se jí sevřelo srdce. Něco evidentně nebylo v pořádku. Proč jí Bryan v pátek odpoledne píše kvůli práci? Co jí chce povědět?

Poslední dobou to mezi nimi pořádně drhlo, žádné zlé zprávy nepotřebovala. Jednoduše by je neunesla. A musela to být špatná zpráva, jinak by jí

ten e-mail neposílal. Neposílali si teď maily ani textovky, nevolali si. Ne o té doby, co jí na mejdanu Keva Devlina provedl tu příšernou věc. Vykašlal se na ni. Její manžel tehdy mohl třeba i umřít, pomyslela si hněvivě při vzpomínce na to, jak jí jeden jeho kámoš zavolal, že má jet co nejrychleji na pohotovost v Mater Hospital. Na tu cestu přes město nikdy nezapomene; byla z toho úplně vedle. A pak ho uviděla na pojezdové posteli s vypumpovaným žaludkem, protože to přehnal s koksem. Všechna ta bolest a zlost jakou v tu chvíli cítila. Utratil tehdy za pití a drogy učiněný majlant, přestože věděl, že se až po uši topí v dluzích.

Ztrápeně si uvědomila, že se na něj ještě pořád zlobí. Zlobila se, protože to takhle nemělo být. Měli nádhernou svatbu, takovou, o jaké vždycky snila. Líbáňky v New Yorku, zážitek na celý život. Vrátila se domů nepopsatelně šťastná, jenže pak to všechno začalo jít z kopce. Těžce na ně dolehla realita: pořád chodily nějaké účty, jeden za druhým, a museli se smířit se skutečností, že bude nutné zásadně změnit životní styl a šetřit. Ona se tomu ochotně přizpůsobila, jenže Bryan se prostě nedokázal vyrovnat s tím, že je z něj ženáč s hypotékou a povinnostmi. Místo šťastných novomanželů byli vyloženě zoufalí. A teď jí chtěl něco vykládat o práci.

Ne! Debbie se rozhodla, že manželovi nezavolá. Nechtěla to vědět. Chmur a trápení měla plné zuby. Několik děvčat se chystalo jít někam na večeři; s partou si už nevyrazila celou věčnost. Naposledy před svatbou, uvědomila si s úlekem. Zaslouží si jít se pobavit s holkama. A přece si nezkazí dokonale příjemný páteční večer tím, že zavolá Bryanovi a dozví se o nějakých dalších patáliích. Věděla bez nejmenších pochyb, že se něco děje, nejspíš s jeho zaměstnáním. Komerční sektor prodělával velké otřesy a Bryanova práce ve firmě specializované na zařizování kanceláří nebyla tak jistá jako ta její. Mluvil se o úsporných opatřeních; přesčasy, služební cesty a firemní akce se už několik týdnů omezovaly na minimum, a teď se evidentně dělo něco dalšího. Však se to brzy dozví. Teď to vážně nechtěla vědět. Jako hodná a rádná ženuška by mu asi měla zavolat, ale už té spořádanosti měla dost. Snažila se ze všech sil, ale Bryan pořád jen skuhral a choval se bezohledně. Klasika, že se jí chtěl vybrečet na rameni, když se ocitl v maléru. Snášela to celé roky, ale v tu noc, kdy musela jet na pohotovost, nastal zlom. Už nechtěla být rohožkou, o niž si manžel bude otírat boty.

Energicky mu napsala.

Nemůžu volat, pracovní porada. Jdu s holkama na večeři, uvidíme se doma. D.

E-mail odsvištěl do kybernetického prostoru a Debbie zaplavil neobvyklý pocit volnosti. Dnes večer se bude bavit. *Zasloužím si to, pomyslela si roz-*

čileně. Jestli se má její život rozpadnout ještě víc, co se dá dělat? Půjde do toho s vervou. Její máma si podle všeho báječně užívá a co by to bylo za život, kdyby si v něm nemohla užít trochu legrace i ona? Do háje, jako novomanželka by se měla vznášet na obláčku a tetelit se blahem. Dnes měla výplatu a mínila si s Bryanem vyřídit účty. Takříkajíc poslední večere, pomyslela si Debbie v čím dál radostnější euforii, vypnula počítač a šla za kamarádkami do šatny, aby se převlékla z pracovní uniformy a připravila se na pořádný flám.

JULIET A KEN

„Věci se mají takhle, Juliet: nejsme na mizině, nic takového, ale přišli jsme o spoustu peněz. Akcie v Anglo Bank šly do háje. Jsou to *utopené* prachy. Sto padesát tisíc. Hodnota akcií AIB a BOI, kam jsme investovali stejné částky, příšerně klesla. Když je teď prodáme, ztratíme na tom balík peněz. Možná se za pár let zase vzchopí. Kdo ví? Jestli znárodní i tyhle banky stejně jako Anglo, a někteří lidé si to myslí, budeme na tom opravdu špatně. V AIB jsem investoval do komerčního nemovitostního portfolia, 80 tisíc v hotovosti. Penze jdou dolů. Tu vilu ve Španělsku neprodáme, jejich realitní trh je na tom stejně špatně jako ten náš, ne-li hůř. Jestli chceš, můžu pokračovat, Juliet,“ řekl Ken Davenport unaveně své ženě, zatímco spolu seděli u nablýskaného mahagonového stolu v jejich sváteční jídelně.

„Chceš tím říct, že si nemůžu koupit byt,“ odpověděla tiše Juliet s bušícím srdcem.

„Chci říct, že z velice pěkné finanční rezervy, která nás měla pohodlně zajistit, zbývá už jen investice v An Post; ta jediná z toho vyvázla bez úhony. Budeme si teď muset utáhnout opasky, což znamená, že teď nemůžeme kupovat další nemovitost a já ti nemůžu vyplácet rentu, za niž bys tam mohla žít. Jestli opravdu chceš, abychom žili každý zvlášť, budeme muset prodat dům a koupit dva malé byty. Ale určitě nedostaneme ani zdaleka tolik, jakou má tenhle dům hodnotu. Pokud za daných okolností vůbec najdeme kupce. V tuhle chvíli je prakticky nemožné něco prodat. Podívej se do přílohy v novinách, jaký je převis nabídky nad poptávkou. Je mi líto, ale tak to prostě je. Nemá smysl dělat si iluze.“

Vstal a prohrábl si rukou hustou hřívu bílých vlasů. „Jeden z mých pacientů je na tom dost špatně. Schůzka s účetním se protáhla, takže jsem se nedostal na kliniku, abych se na něj podíval. Musím tam teď zajet. Můžeš zatím přemýšlet. Víím, že sis vyhlídla ten byt v Blackrocku a chtěla jsi tu věc co nejdřív vyřešit, ale naše situace se změnila. Můžeš mi vyčítat cokoli, ale za tohle nemůžu,“ dodal kousavě, otočil se na podpatku a vyšel z místnosti.

Juliet tam nehybně seděla a poslouchala, jak těžkým krokem schází ze schodů. Tohle byl konec její šance na svobodu; šance, že si bude moci žít po svém, právě vylétla komínem. Jestli je to, co jí manžel právě sdělil, pravda, a nemyslela si, že by jí lhal, přišli o velkou spoustu peněz. A nebyli

jediní. Paula Byronová, manželka jednoho urologa, na niž narazila v Blackrocku, jí vyprávěla, že ztratili celé jmění kvůli jakémusi podniku, co šel ke dnu. Už nejezdila v kabrioletu BMW, ale v ojetém golfu.

Krize zasáhla kdekoho, ale Juliet měla vážně smůlu, že ji musela postihnout zrovna ve chvíli, kdy se rozhodla odejít od svého muže. Unaveně si promnula oči. Bylo jí do pláče. Od návratu ze Španělska, kde se v průběhu několika dní rozhodla dát vale svému panovačnému choti, se cítila tak skvěle. V manželství si užila své, celých pětáctýřicet let byla dokonalou chotí a matkou, taková rohožka, která pořád jen potlačovala vlastní já a stála v manželově stínu, zatímco si on budoval veleúspěšnou kariéru jednoho z nejlepších kardiochirurgů v zemi.

Ale musela spravedlivě uznat, že to není jeho chyba, když se Irsko ocitlo v nejhorší hospodářské krizi od osmdesátých let. Musel tvrdě dřít, aby ty zatracené peníze vydělal, a teď byly z velké části pryč a zdálo se, že nakonec budou muset počítat s každou pencí. Ohledně prodeje domu měl Ken pravdu. Nenašli by teď kupce. Velké domy s pěti ložnicemi a rozsáhlými pozemky v Dublinu 4 se teď zkrátka nedaly prodat, a pokud měli ekonomové se svými pochmurnými vizemi ohledně budoucnosti pravdu, v příštích letech se na tom nic nezmění.

Takže tady uvízne a nemůže s tím vůbec nic dělat. Aimee bude taky zklamaná. Dcera jí v tom plánu podpořila, povzbuzovala ji, ať si prosadí své. Byla vyloženě nadšená, když si Juliet našla ten slunný a prostorný byt v Blackrocku. Po důkladné prohlídce bytu, která dopadla dobře, sdělila Juliet Kenovi, že chce peníze na zálohu; proto ta schůzka s účetním.

Ať už se jí to líbilo nebo ne, musela s Kenem zůstat, ale pokud si myslel, že z ní zase bude starostlivá ženuška, spletl se. Tahle Juliet už neexistovala. Možná s ním bude žít dál v jednom domě, ale ty časy, kdy mu byla dokonalou manželkou, jsou jednou provždy pryč.

Ken Davenport byl unavený až do morku kostí. Jeho život se změnil v hotovou noční můru. Sunul se proudem vozidel po Mount Merrion Avenue, zamračený a přihrbený za volantem svého mercedesu. Vloni touhle dobou měl šťastné manželství, *velice* slušnou finanční rezervu pro penzijní věk a *nesmírně* uspokojivou kariéru. Všechno šlo hladce, mohl si žít úplně bezstarostně.

Jenže teď se na něj sesypaly problémy. Juliet od něj chtěla odejít, žít ve vlastním bytě. To, co se dozvěděl od svého účetního, jím hluboce otrásl. Jeho finanční rezerva se rozplynula jako dým, protože všechny ty investice a akcie, které považoval za naprosto bezpečné, šly ke dnu. Hodnota jeho investičního portfolia se smrškla na třetinu; z akcií v Anglo Bank za sto

padesát tisíc nezbylo nic, ty v BOI a AIB měly o 90 procent nižší cenu. Obligace a nemovitostní portfolia, do nichž investoval, teď byly prakticky bezcenné. Všechna ta léta dřiny – a co z toho? Ano, ještě pořád měl nemovitosti, ale s těmi to teď vypadalo taky katastrofálně: nikdo teď nic nekupoval, a i kdyby se přece jen nějaký kupec našel, ceny šly strmě dolů. Kdyby Juliet trvala na tom, že opravdu chce ten svůj vysněný byt, musel by jejich dům prodat za pakatel. Před dvěma lety by za něj dostali čtyři až pět milionů, kdežto teď by mohli mluvit o štěstí, kdyby ho prodali za dva. Ještě že si děti vedou docela dobře – jejich dědictví se rychle ztenčuje, pomyslel si sklesle, zatímco na semaforu naskočila zelená a auta se dala do pohybu.

Juliet se od návratu z té své dovolené ve Španělsku chovala tak chladně; vůbec se s ní nedalo mluvit. Musel se znovu odstěhovat do pokoje pro hosty a nechtělo se mu věřit, jak moc mu v noci chybí její útěšná přítomnost v posteli vedle něj. Přičilo se mu, že musí jíst v kuchyni sám. Celý jeho zaběhlý řád byl vzhůru nohama. Nikdo mu nepřichystal snídani, než ráno odjel do práce. Pokud chtěl mít vyprané a vyžehlené věci, musel o to osobně požádat jejich hospodyni. Neměl si komu postěžovat, že měl špatný den nebo ztratil pacienta; nikdo ho nepolitoval.

Byl už moc starý na všechny tyhle zmatky a nejistotu, příliš starý na to, aby čelil představě, že bude až do smrti osamělý. Jeho manželka musela být příšerně nešťastná, když se odhodlala k takovému kroku. A nic přitom netušil; přišlo to úplně nečekaně. Bral všechno jako samozřejmost, vůbec si nevšiml, že se cítí tak hrozně. Nevypovídalo to o něm jako o manželovi nic dobrého. Myslel si, že ji skvěle zabezpečil. Pyšnil se tím, že mohou žít na vysoké noze, a manželku život v hojnosti a luxusu těšil. Při společenských příležitostech a návštěvách u kolegů sledoval s pýchou, jak je elegantní a hezky upravená, jak jí to sluší v drahém oblečení, se šperky a vhodnými doplňky. Juliet ho nikdy nezklamala... až teď.

Ženy jsou zvláštní bytosti... ty jejich nelogické myšlenkové pochody nedávají smysl. Juliet mu teď působila hrozný stres a nervy, ale zdálo se, že je jí to úplně jedno. Skoro měl pocit, že ho nenávidí. Ta představa ho úplně přemohla. Z hrdla se mu vydral stísněný vzlyk a k vlastnímu údivu se tak rozplakal, že musel zajet k chodníku a počkat, až ta vlna smutku a zklamání pomine. Seděl tam deset minut a zhluboka dýchal, dokud si zase nepřipadal dostatečně klidný, aby mohl nastartovat a pokračovat v cestě na kliniku. Juliet ho možná nepotřebuje, ale jeho pacienti ano. Ken Davenport si uvědomil, že je za tohle malé milosrdenství nečekaně vděčný.

JUDITH A LILY

„Požadovaná cena klesla o třicet tisíc,“ zašeptala Judith Baxterová své matce v kuchyňce bytu na Clonliffe Road.

„Nu, všechno zlé je pro něco dobré – sice máme krizi, ale aspoň že dramaticky klesly ceny nemovitostí. A právem; vždyť to bylo směšné, pořád se jen stavělo a investovalo, jenže politikům se tohle samozřejmě říct nedá. Nebo jim to někdo říká, ale oni stejně neposlouchají,“ prohlásila její matka Lily. „Ti takzvaní intelektuálové nevidí přes stromy les; vždyť to bylo jasné jako facka. Trh s nemovitostmi uměle nafukovali všelijací chamtivci,“ dodala kousavě Lily Baxterová; nedbale vytahovala zásuvky a třískala dvířky.

„Ano, mami,“ řekla Judith poněkud suše.

„Promiň, už zase reptám. Nemůžu si pomoci, hrozně mě to štve,“ bručela Lily. „Naše peníze se jen tak rozhazují, ti nejbohatší platit nebudou a politiky ani nenapadne, že by měli odstoupit.“

„Mami, přestaň se rozčilovat – jen si uženeš vředy,“ poradila jí Judith, vyhlížející z okénka nad dřezem. Byt měl dvě ložnice, stál v přízemí a z obývacího pokoje obdélníkového tvaru byl výhled na pozemky Clonliffe College. Přes plastové dveře vedoucí na úzký balkon se naskýtal pohled na zeleň stromů a trávníků; působilo to uklidňujícím dojmem, skoro venkovsky. Ale kuchyň i ložnice byly malé a místnosti kvůli nízkým stropům působily tmavě.

„Jsem trochu zklamaná, podle toho inzerátu jsem čekala víc. Co myslíš, Judith?“ zeptala se Lily šeptem. Na byt se přišla podívat ještě nějaká podnikatelka v apartním obleku, jíž táhlo na čtyřicítku, a muž středního věku se smutnýma hnědýma očima v omšelé košili a oblýskaném proužkovaném obleku, který měl nejlepší časy za sebou.

„Ten výhled se mi líbí, ale budou tu nutné úpravy a společné prostory jsou trochu zchátralé. Koberec je flekatý a musí se tady vymalovat,“ prohlásila Judith. „Myslím, že to není nic pro mě.“

„Jsem ráda, že to takhle vidíš... i když mi do toho nic není,“ dodala spěšně Lily. „Musíš si koupit to, co sama chceš, ale nelíbila by se mi představa, že tu budeš úplně sama. Připadá mi to tady trochu pochmurné. Je spousta dalších bytů, které si můžeš prohlídnout. Nemusíš spěchat a situace na trhu teď přeje kupujícím.“ Lily měla pocit, že je teď něco jako expert na reality, protože už pročítla desítky článků v různých přílohách novin.

„Tak co myslíte, dámy? Můžu vám s něčím pomoci? Máte nějaké otázky? Údržbu společných prostor a pozemků, pojištění domu a tyhle věci má na starosti jedna firma. V loňském roce dělaly poplatky dva tisíce eur,“ informoval je ochotně mladý realitní agent, který je do bytu přivedl; opíral se o rám dveří, ruku zastrčenou v kapse kalhot.

„Není to úplně tím, co hledám,“ řekla rázně Judith, když kolem něj procházela.

„Krapet stísňené,“ dodala břítkce Lily; nejradši by mu řekla, ať si stoupne rovně, přestane se jen tak poflakovat a trochu se víc snaží. Judith to neobvykle pobavilo. Od návratu z nemocnice viděla matku z úplně jiné stránky. Tolik se lišila od té nervózní, věčně napjaté a úzkostlivé ženy, s níž prožila velkou část svého života. Po všech těch letech zjišťovala, že má Lily přece jen smysl pro humor, jakkoli trpký. A taky se docela slušně orientovala v současné hospodářské a politické situaci a měla na všechno názor. Vedly teď vcelku zajímavé rozhovory, přestože se na sebe po celá léta utrhovaly a stěží spolu dokázaly strávit v jedné místnosti víc než hodinu nebo dvě.

I já jsem se změnila, přemítala Judith, když odcházely z bytu. Ten pasivní pokus o sebevraždu, kdy sice utrpěla vážná zranění, ale přece jen utekla hrobníkovi z lopaty, ji donutil podívat se na sebe tvrdě a nekompromisně, a nelíbilo se jí, co uviděla. Bylo snadné svalit vinu za svou osamělost, smutek a promrhaný život na Lily. Ale musela přijmout odpovědnost za svá rozhodnutí, a jakmile si tohle uvědomila, jako kdyby z ní všechna tíha spadla a přestala utíkat sama před sebou. Judith si připadala docela šťastně. Není to nádhera? Hledala si společně s Lily vlastní bydlení a navíc se u toho mohla bavit.

„Pojďme si dát kafe a velký kus čokoládového dortu u Andersona, ať oslavíme začátek mého hledání bytu,“ navrhla z okamžitého popudu a zamířila k fordu fiesta, který jí pojišťovna poskytla k dispozici do té doby, než vyřídí její případ.

„To je bezva nápad, drahoušku. Musíme se posílit na další obhlídku. Bude to ten přízemní domek ve Fairview, že ano?“

„Přesně tak,“ řekla zvesela Judith. „A zítra se půjdeme podívat na ten cihlový dům kousek od Dorset Street.“

„A v sobotu na byt v Glasnevinu. Můžeme se nejdřív naobědvat v Botanické zahradě a taky se tam můžeš projít.“

„Skvělý nápad, mami,“ souhlasila Judith, když se dobelhala k autu a přidržela mámě otevřená dvířka. Za volantem měla ještě pořád hrozné nervy a jezdila jen na krátké vzdálenosti; držela se co možná nejbliž od čtvrti Drumcondra. Odhodlaně se snažila nabýt zpátky sebejistotu, ale tahle nová Judith na sebe nebyla zdaleka tak tvrdá jako ta stará a dnešek proběhl skvěle,

přestože už začínala být unavená. Prohlídka bytu, kafe a dort s mámou u Andersona a opatrné řízení – dělala pokroky, pomalu, ale jistě, a to bylo prozatím víc než dost.

Jak je to příjemné, dát si s Judith jen tak z náhlého popudu kafe a kus dortu, pomyslela si Lily a upila doušek cappuccina, které si objednala. Moc jí chutnalo. Ještě nikdy ho nepila. Nedělala tolik dalších věcí. Proplýtvala tolik času tím, že se poddala strachu a úzkosti, schovávala se doma a bála se čelit okolnímu světu. Cítila, jak se jí zmocňuje lítost nad neprožitým životem a nevyužitými příležitostmi. Povzddechla si. Přece se nemůže pořád jen ohlížet. Někde četla něco ve smyslu: „V pohledu zpátky není žádná budoucnost.“ Na lítost bylo pozdě; musela vytěžít co nejvíc ze zbytku svého života a podněcovat Judith, ať udělá totéž. Dnešek byl pro ni začátkem nového života – dcera se dočká kýžené svobody, pomyslela si smutně. Koho by napadlo, že se spolu budou moci někde posadit, v klidu a pohodě, a *těšit* se ze vzájemné společnosti? Po všechna ta léta se dohadovaly a hašteřily v atmosféře nepřátelství, a přitom je po celou tu dobu pojilo pouto jako nějaká podzemní řeka, vytrvalý proud. Jen škoda že jsme si to uvědomily až poté, co se dcera nabourala v autě a málem přitom umřela, pomyslela si smutně Lily.

„Musím si odskočit na záchod, mami.“ Judith se ztuhle zvedla ze židle a Lily věděla, že přitom dceru bolí záda a krční páteř. Dívala se, jak se belhá k toaletám. Lékaři jí řekli, že se časem úplně zotaví, ale bude nějakou dobu trvat, než se zlámané kosti zhojí a uzdraví.

Judith dnes byla za volantem hrozně nervózní. Lily ji litovala a snažila se nedat najevo vlastní nervozitu. Když může být statečná Judith, dokáže to i ona. Ale bylo to těžké. Lilyin život se tak drasticky změnil a měl se změnit ještě víc, až se od ní Judith odstěhuje. Přestože opravdu chtěla, aby si dcera koupila vlastní byt, věděla, že bude bolestné přihlížet tomu, jak si stěhuje všechny svoje věci. Konec jedné éry. Moira Meadowsová, její skvělá kamarádka, ji ujišťovala, že si zvykne. Jsou přece i horší věci než žít sama. Zvládala jsem to velice dobře, když byla Judith v nemocnici, pomyslela si Lily pyšně. Nehodlala zase sklouznout do zasmušilé letargie. Nedopustí, aby nad ní měly nervy zase navrch. Svatý Michal, její velký ochránce, až dosud odváděl skvělou práci a dohlížel na ni; určitě ji neopustí. Vkládala v něj velkou důvěru a Judith od ní přece nebude vzdálená sto mil; Lily si byla jistá tím, že ji neponechá vlastnímu osudu jako její dva sourozenci. Tom a Cecily se o ni nikdy nestarali tak jako Judith. Ti dva se budou vztekat, až zjistí, že přepsala dům na Judith a odkázala jí ho v závěti. Tom už něco tušil, snažil se její závěť vyčmuchtat, ale ke své velké spokojenosti mu ty plány překa-

zila. A teď už bylo pozdě: nemohl s tím nic dělat. Judith bude odměněna za to, že se obětovala a vzdala se vlastního života, aby se o svou mámu postarala. Lily už jen kvůli tomu bude mít po zbytek života klid na duši.

„Dáte si ještě něco?“ Servírka, procházející kolem, otřela vedlejší stolek a usmála se na ni.

„Ano, prosím. Můžete nám přinést ještě dvě cappuccina? Jsou moc dobrá, a až přinesete účet, dejte ho mně, prosím. Chci dceři udělat radost,“ požádala ji Lily a připadala si vyloženě světácky, jako ty dámy, co o nich četla ve společenských rubrikách, že si někde ve městě zašly na oběd.

„KAŽDÝ MRAK
MÁ STŘÍBRNÝ OKRAJ“

KAPITOLA PRVNÍ

„Ach bože, moje hlava!“ zasténala Debbie a šklubla sebou. Světlo, linoucí se přes záclony, ji donutilo rychle zavřít oči. Byla vyprahlá, v ústech měla úplně sucho.

„Umírám!“ zaskučela Carina na druhé straně postele a zabořila hlavu pod polštář.

„Kolik je hodin?“ Debbie se s námahou posadila a snažila se soustředit pohled na hodinky. „Sakra, už je po jedenácté. Mám se sejít na oběd s mámou – musím jet domů a převlíknout se.“

„Kašli na to, hrábni do šatníku a něco si tam najdi. Ve spodní zásuvce je spousta spodárů.“ Carina zívla a prohrábla si prsty zlatohnědou hřivu vlasů, které jí neuspořádaně spadaly přes ramena.

„Jak to, že ty vypadáš jako sexbomba a já jako strašák?“ zeptala se Debbie, když se zhlédla v zrcadle. Kaštanové vlasy jí trčely do všech stran a na tvářích měla šmouhy od řasenky.

„Sexbomba!“ odfrkla si Carina. „Jsi ještě pořád namol.“

„Páchnu jak pivovar. Už *nikdy víc!*“ Debbie popadla lahev vody, stojí vedle postele, odšroubovala uzávěr a žíznivě se napila.

„Ale večer se vydařil, co?“ zasmála se její kamarádka, položila se zase na polštář a zavřela oči před přívalem nemilosrdného světla.

„Jo. V Copper Face Jacks jsem nebyla celou věčnost.“

„Seš vdaná ženská,“ škádlila ji Carina.

„Ani mi to nepřipomínej,“ řekla suše Debbie.

„Tu a tam máš přece nárok na oddech.“ Carina ulomila několik dílků z čokolády Cadbury, položené na jejím nočním stolku, a podala je Debbie.

„Dej si něco k snídani.“

„Díky.“ Debbie se zakousla do vítaného pamlsku. „Já mám možná nakročeno k tomu, aby ze mě byl alkoholik, ale ty už jsi teď jasná čokoholička.“

„Já vím. Musím s tím přestat, je to horší než kouření.“ Carina si olízla prsty. „Chceš sendvič s opečenou slaninou?“

„Jen kousek slaniny a jeden plátek chleba na srovnání žaludku, ať se ve vlaku nepoblínám.“ Debbie se zašklebila.

„Máš kliku, že s mámou dobře vycházíš. Kdybych šla já na oběd se svou máti, zaručeně se po deseti minutách začneme hádat,“ poznamenala Carina

o dvacet minut později, když Debbie, osprchovaná a zabalená do županu, potírala máslem plátky chleba na sendviče. Na pánvi se opékala slanina, v konvici byla přichystaná káva a obě si už zase začínaly připadat lidsky. S většinou děvčat z jejich oddělení se šly včera nejdřív najíst do Yamamori Noodles, pak se přesunuly do Dakoty na koktejly a skončily v Copper Face Jacks, vyhlášeném podniku, kam často chodili strážníci a poldové z kriminálky. Poslala Bryanovi textovku, že jde večer někam s holkama, a on jí odepsal, že je s chlapy z práce a utápějí žal, protože se v práci dozvěděli špatné zprávy. Neodpověděla, víc vědět nechtěla.

Vrhla se do víru večerní zábavy, radostně a bezstarostně. Až moc bezstarostně; takhle se neopila už celé roky. Kolem jedenácté poslala Bryanovi další textovku, že přespí u Cariny, a vypnula telefon. Neměla přitom sebe-menší výčitky svědomí. Bryan jí podobné kousky prováděl už léta. Teď byla řada na ní, a kromě toho teď možná bude zábavy na dlouho konec, usoudila podle manželovy textovky. Ta představa ji přiměla vypít trochu víc vodky s Red Bullem, než bylo zdrávo, a pak celý večer radostně flirtovat s nějakým detektivem z Galway, dokud ji Carina v časných ranních hodinách neodtáhla domů, navzdory Debbiiným protestům. Nepamatovala si, jak se odstrojená skácela do Carininy pohodlné manželské postele, kde až do pozdního rána vedle své kamarádky vyspávala.

Usazená v kuchyni, kde popíjela skoro vařící sladkou kávu a jedla sendvič s křupavou slaninou, se v duchu kárala, že se chová jako svobodná devatenáctka, a ne čerstvě provdaná žena, které je hodně přes dvacet a topí se v dluzích.

„Máš štěstí, když můžeš jet domů za manželem.“ Carina si otřela z prstu trochu kečupu. „Hrozně ráda bych měla někoho, kdo mě miluje, s kým můžu strávit zbytek víkendu a s kým bych si to mohla rozdávat až do úplného zcvoknutí.“

To já taky, pomyslela si Debbie, ale řekla zvesela: „Tomu detektivovi ze Zvláštního oddělení ses moc líbila.“

„Ten detektiv ze Zvláštního oddělení byl *evidentně* ženáč. Měl na jednom prstě červený kroužek – chápeš, vyrážku, co mají někteří lidé od prstýnku.“ Carina ukrojila krajíc tmavého chleba a nabídla ho Debbie, která zavrtěla hlavou.

„A já! Smůla. Ještě že sis toho všimla.“

„Jsem už na světě dost dlouho, abych věděla, jak to chodí.“ Carina se zamračila.

„Tak proto jsi mě naložila do taxíku, zrovna když jsem se začínala dobře bavit,“ opáčila Debbie.

„Na vdanou ženskou až moc dobře.“ Carina jí žertem pohrozila prstem.

„Promiň, byla jsem namazaná,“ zamumlala Debbie. „Tolik jsem toho nevyčila už hodně dlouho.“ Popravdě řečeno se jí líbilo flirtovat s tím detektivem z Galway a nijak jí nevadilo, že se k ní přitiskl, chvíli jí žužlal ucho a pak jí vtiskl dlouhý, vášnivý polibek. Krátce po tomhle incidentu Carina zasáhla a sdělila jí, že odchází.

„Nic strašného se nestalo.“ Carina se na ni usmála. „Prozatím tě ještě neodtáhnu k Anonymním alkoholikům.“

„Jsi skvělá kámoška, Carino.“ Debbie ji sevřela v objetí. „Fakt se mi líbilo trochu si zařádit, ale myslím, že další podobný večer hned tak nezažiju. Obávám se, že s Bryanovou prací je to nahnuté. Mám-li být upřímná, vlastně jsem si nemohla dovolit ani ten včerejšek. Bylo to jako naposledy si vyhodit z kopýtko, než začne úspornej režim.“

„No těbůh! To je blbý. Znáš spoustu párů, co jsou na tom podobně. Nejspíš mám kliku, že jsem v pronajatém bytě a nesplácím hypotéku. Promluvila jsem si s domácím a souhlasil se snížením činže. Nájemníci jsou teď v pohodě.“

„To máš dobré. Myslím, že asi o dům přijdeme,“ slyšela se Debbie říkat; konečně si přiznala, že její největší obava se dost možná stane skutečností.

„Je to až tak zlé?“ Carina se tvářila šokovaně.

„Snažím se na to nemyslet,“ přiznala se Debbie. „Ostatním nic neříkej. Ještě jsem o tom s nikým nemluvila, ani s mámou.“

„Jasně, nebudu to roztrubovat. Ale poslyš, možná k tomu nedojde. Třeba se vám podaří sjednat nové podmínky hypotéky. Ty zatracené banky by nám to měly usnadňovat, ne? Vždyť nám to dlužej, taháme je z maléru, prokristapána. Je to jejich vina, jejich a taky těch kašparů ve vládě, kterým trvá sto let, než jim něco dojde; kdekdo přece věděl, co musí přijít. Ta uměle nafouknutá bublina s nemovitostma musela prasknout, ale ti pánové nahoře, co tady všemu šéfují, o tom neměli šajn, co?“

Carinin hlas rozčilením stoupl o oktávu výš. Snížení platu pro ni znamenalo, že nebude moci vyměnit auto, jak měla v plánu; to, ve kterém jezdila, už mlelo z posledního a spíš se jí stalo přítěží, než aby jí sloužilo. „Jsem fakt vzteklá, protože já jsem tuhle sebranku nevolila. Nedala jsem jim hlas ani jednou a štvou mě ti lidi, co je volili pořád dokola, znovu a znovu.“ Celá rozčilená začala skládat nádobí do myčky. Její bratr architekt přišel kvůli krizi o práci, musel emigrovat a nechal na Carině, aby dohlédla na matku, náročnou ženskou, s níž bylo těžké vyjít i za nejlepších podmínek. A teď se o to břímě ani nemohla s bratrem rozdělit.

„Měla bych se oblíknout a jít na vlak.“ Debbie radši změnila téma. Necí-

tila se dost dobře na to, aby se s Carinou pouštěla do diskuse o ekonomice. Její kamarádka se hodně zajímala o politiku a měla velice vyhraněné názory. Na politické debaty musí být to správné místo a čas, což se o dnešním ránu rozhodně nedalo říct.

„Posluž si, vyber si, co chceš. Ve skříni jsou čisté džíny a trička,“ nabídla jí kamarádka velkoryse.

„Bezva, díky.“ Debbie si nalila další šálek kávy a odnesla si ho nahoru. S Carinou měly podobnou postavu, takže si vybrala uměle vybledlé džíny a černé tričko a rychle se do nich oblékla. Z Glasnevinu musela jet nejdřív autobusem do města, kde přesejde na příměstský vlak, Dart.

Když u Botanické zahrady procházela kolem vysoké zdi z šedivého kamene, ve vzduchu už visel podzim; cítila, jak se jí o tvář zlehka otřel list padající ze stromu. Ve stínu bylo chladno. Přešla rychlým krokem na druhou stranu ulice, kolem Addisonu k bance na Mobhi Road. Včera večer utratila majlant a musela si vyzvednout hotovost z běžného účtu.

Zadala PIN a při pohledu na zůstatek se jí sevřelo srdce. Stiskla tlačítko pro výběr dvaceti eur. Ještě donedávna by si vybrala minimálně padesát a vůbec by o tom neuvažovala. Následky včerejšího flámu mě budou pronásledovat až do další výplaty, pomyslela si zasmušile. Viděla, že se k semaforu blíží autobus 19A, zastrčila bankovky do peněženky a rozběhla se k zastávce; snažila se ignorovat bodavou bolest ve spáncích. Platím víc než jedním způsobem, blesklo jí hlavou, když uhradila jízdné a vrávorala uličkou, aby se posadila na nějaké volné sedadlo. Zapnula mobil pro případ, že by se jí zkoušela dovolat Connie; a kdoví, možná jí poslal textovku i Bryan. Ale nepřišlo od něj nic. Evidentně mu nevadilo, že v noci nepřišla domů. Možná vyrazil na tah s Kevinem Devlinem a touhle partou, a v tom případě nejspíš probendil ještě o hodně víc než ona. Škubla sebou; autobus s prudkým drncáním dorazil na další zastávku.

Případalo jí opravdu ironické, že se má setkat s mámou, která evidentně překypuje blahem a štěstím, ačkoli by měla být šťastná a blažená spíš ona. Bude se před ní muset přetvařovat, aby zamaskovala své bezútěšné pocity.

Za dalších dvacet minut vyšla s klapáním podpatků po schodech do stanice Connolly a rozběhla se přes halu; za dvě minuty měl přijet vlak jedoucí jižním směrem. Pokud sebou hodí, snad ho stihne. Od nástupiště se valil dav lidí z protějšího směru, mezi nimiž se musela proplétat; v duchu se proklínala za to, že včera pila jako duha.

V běhu ji zastavil jakýsi postarší pán, který se pomalu štrachal po schodech k nástupišti přímo před ní; slyšela, jak vlak kodrcavě vjíždí do stanice, a doufala, že z něj bude vystupovat hodně lidí a že tam další spousta čeká,

až bude moci nastoupit. Nakonec se jí podařilo naskočit do vlaku těsně před tím, než se dveře zavřely; supěla a cítila, jak jí do krku stoupá žluč. Na chvílku se úplně vyděsila při představě, že se tam pozvrací. S tou kocovinou by se radši měla pohybovat pomalu, ne takhle zběsile uhánět. Prostě se do toho vlaku chtěla dostat, třeba v posledním zlomku vteřiny, i kdyby to bylo o fous. Nenáviděla ten pocit, kdy se blíží k nástupišti a vidí, jak se před ní po kolejích vzdaluje poslední vagon.

Při hledání volného místa se snažila zhluboka dýchat; v duchu si přísahala, že už nebude nikdy pít. Mladý Číňan sedící proti ní poslouchal hudbu z iPodu a teenagerka u okna držela mobil a s kýmsi klábosila. Nevšímalí si jí, když soustředěně dýchala ve snaze zklidnit rozhoupaný žaludek. Zatímco projížděli po Butt Bridge, utěšovala se, že jestli se to nezlepší, může vystoupit na Tara Street; budou tam za chvílku. Řeka Liffey se v poledním sluníčku stříbřitě a zlatavě blyštla a taky bylo vidět Bryanovu kancelářskou budovu, zelené a chromové plochy, lesknoucí se odrazem slunečních paprsků. Plná beznaděje přemítala, co jí asi chtěl manžel říct ohledně práce. Věděla, že mají malér, a děsilo ji to. Nejradši by mámě pověděla o všem, co ji trápí, a vyplakala se jí na rameni. Ale bylo by to od ní vážně ošklivé. Connie jí včera připadala tak nadšená. Doufala, že je tenhle Drew hodný mužský. Její máma si zasloužila to nejlepší. A taky mu to hodlala dát najevo, až se s ním setká. Debbie se začínala uklidňovat; jak vjížděli do stanice Tara Street, cítila, že nevolnost polevuje. Byla ráda, že přece jen nemusí z vlaku ven.

Teenagerka vystoupila na Sydney Parade a Debbie si přisedla k oknu. Milovala ten pohled, když se vlak vynořil z městské zástavby a ujížděl kolem mořského břehu. Rozprostřelo se před ní panoráma Dublinské zátoky jako nějaká nádherná pohlednice a výhled na Dun Laoghaire, lesknoucí se na slunci o pár mil dál, kde se pobřeží stáčelo. Při cestování vlakem se tu člověku naskýtal opravdu malebné výhledy, moc příjemné ve srovnání s utrpením v hustém silničním provozu. Byl jeden z těch skvostných dnů začínajícího podzimu; slunce už nesvítilo tak prudce, vrhalo tlumené barevné odlesky a Debbie si s úlekem uvědomila, že bude za chvíli září. Musím poslat textovku Melisse a popřát jí, ať se jí daří v novém školním roce, pomyslela si láskyplně, vděčná za to, že se s nevlastní sestrou čím dál víc sbližují.

To byl ale rok, přemítala, zatímco ji v obličeji hřálo slunce a vlak na stáječící se trati nabíral rychlost. Vloni touhle dobou *neoblomně* trvala na tom, že ji k oltáři nepovede Barry a Aimee s Melissou rozhodně nejsou vítány. Sblížení s otcem a nevlastní sestrou bylo příjemným výsledkem stresujícího období před svatbou. To, že nevychází s Aimee, jí nijak zvlášť nevadilo. Na